

Arrest

nr. 65 591 van 16 augustus 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 27 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 oktober 2010 en dient een asielaanvraag in op 20 oktober 2010.

Het dossier van verzoeker werd door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), waar verzoeker werd gehoord op 15 maart 2011.

Op 26 april 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom met de Macedonische nationaliteit, afkomstig uit Skopje. Een drietal jaar geleden huwde u met P.A. (...) (sindsdien S. (...)), een Roma-vrouw met de Servische

nationaliteit afkomstig uit Nis, Servië. Zij woonde reeds één jaar voor jullie huwelijk bij u in, maar om in regel te blijven diende zij om de drie maanden naar Servië terug te keren. Na jullie huwelijk verkreeg ze aanvankelijk een verblijfsvergunning van zes maanden, en daarna twee maal een verblijfsvergunning van één jaar. Haar laatste verblijfsvergunning is nog geldig tot 24 mei 2011. Met deze verblijfsvergunningen kreeg ze een identiteitskaart voor vreemdelingen. Volgens uw verklaringen had zij geen enkel recht met deze vreemdelingenkaart: geen recht op gezondheidszorg, geen recht op kinderbijslag, geen recht om te werken. Wanneer jullie je informeerden over de mogelijkheid om haar te naturaliseren, werden jullie aangemaand nog vijf jaar te wachten. Voorts haalde u aan op verschillende vlakken te zijn gediscrimineerd omwille van uw etnie. U vond geen regulier werk als kelner, waarvoor u had gestudeerd. Eens werkte u één maand in een restaurant. Wanneer de eigenaar uw etnie ontdekte, stuurde hij u meteen weg en vergoedde u enkel voor de verplaatsingen van die maand, niet voor het werk. Toen u uw dochter een jaar geleden met hoge koorts naar de ambulanta bracht, werd zij amper geholpen, wat resulteerde in een ziekenhuisopname. Bij de dokter werden jullie ook steeds voorgestoken door andere patiënten. Al deze elementen deden u beslissen Macedonië te verlaten en een beter leven te zoeken voor u en uw kinderen in België. Jullie verlieten Macedonië begin oktober 2010 op legale wijze met de bus en reden tot Düsseldorf, Duitsland. Vandaar hebben jullie er nog ettelijke dagen over gedaan om per autostop België te bereiken. In België verbleven jullie aanvankelijk enkele dagen bij een onbekende dame in Charleroi waarna jullie op 20 oktober 2010 asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten neer: een paspoort uitgegeven op 14/09/2010 te Skopje, een identiteitskaart uitgegeven op 03/02/2006 te Skopje en een rijbewijs uitgegeven op 28/11/2007 te Skopje.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat wat u aanhaalt als de belangrijkste reden om uw land te ontvluchten, de administratieve problemen m.b.t. het verblijfsstatuut van uw echtgenote P.S. (...) (CGVS p.10), door uw echtgenote zelf niet ervaren werd als een reden om te vertrekken. Zij haalde in eerste instantie haar moeilijke situatie in uw familie aan. Over haar verblijfssituatie verklaarde zij dat de wet nu eenmaal zo was en dat ze wel enkele jaren zou kunnen wachten op haar rechten (CGVS P.S. (...) p.12-13). Bovendien dient te worden vastgesteld dat jullie onderlinge verklaringen discrepanties vertonen. Zo heeft uw echtgenote P. (...) volmondig toegegeven dat u de waarheid niet sprak over jullie reisroute naar België (CGVS P.S. (...) p.10). P. (...) verklaarde eveneens dat jullie je bij de administratieve procedures in het kader van haar verblijfsvergunning hebben laten bijstaan door het Roma-centrum 'Dendo Vas' (CGVS P.S. (...) p.6). Specifiek gevraagd of jullie bij deze administratieve procedures hebben laten bijstaan door een Roma-informatiecentrum antwoordde u echter "neen" (CGVS p.13).

Gelet op deze discrepanties stel ik vast dat uw algemene geloofwaardigheid wordt aangetast. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die in bijlage is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat dergelijke Roma-informatiecentra een belangrijke intermediaire functie hebben tussen de Roma-gemeenschap en de staat voor wat betreft het bekomen van de wettelijk voorziene rechten. Deze informatie ontkent immers niet dat Roma in Macedonië inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Macedonië, culturele tradities waardoor Romakinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uit uw verklaringen, en die van uw echtgenote P.S. (...), blijkt dit immers geenszins. U legde tot op heden

van al deze administratieve procedures - de aanvragen en de antwoorden - geen enkel (begin van) bewijs neer, hoewel het belang ervan werd benadrukt en u daartoe nog ruimschoots de tijd had gekregen (CGVS p.11). Uit de info waarover Commissariaat-generaal beschikt en die in bijlage aan het administratieve dossier is toegevoegd blijkt bovendien dat zij die een identiteitskaart voor vreemdelingen bezitten, in tegenstelling tot uw verklaringen (CGVS p.12-13), dezelfde rechten op tewerkstelling en op sociale voorzieningen hebben als de Macedoniërs.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt daarenboven dat de Macedonische overheid zich nooit heeft ingelaten met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Macedonische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Macedonië ook bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet op de Bescherming en Bevordering van de Rechten van Etnische Minderheden. Voornoemde wet voorziet ondermeer in de oprichting van een gespecialiseerd agentschap om de rechten van minderheden te beschermen. Dit onafhankelijk overheidsorgaan heeft tot taak de Macedonische overheid bij te staan met advies over minderhedenaangelegenheden. Bovendien is Macedonië het enige land ter wereld met een Roma minister en met een groot aantal Roma ambtenaren op hoge overheidsposities. De autoriteiten in Macedonië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Macedonische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. Dit project heeft algemeen gesproken een positieve invloed op de situatie van de Macedonische Roma. Zo werd in het kader van deze "Decade of Roma Inclusion" door het Ministerie van Tewerkstelling en Sociaal Beleid een Departement voor de Implementatie van de 'Roma Decade and Strategy' opgericht. Dit departement coördineert alle activiteiten die door de bevoegde overheidsorganen die betrokken zijn bij de realisatie van de Strategy worden ondernomen. De Macedonische overheid wordt bij de uitvoering van haar actieplannen ook bijgestaan door organisaties als de OSCE Spillover Mission to Skopje. De OSCE doneerde in dit verband bijvoorbeeld in 2008 het kantoomateriaal dat het Ministerie van Tewerkstelling en Sociaal Beleid nodig had om het voornoemde departement in werking te kunnen stellen. Tevens opende het Ministerie van Tewerkstelling en Sociaal Beleid, in samenwerking met Roma ngo's, informatiecentra in de die steden waar een aanzienlijke Roma-gemeenschap leeft zodat op deze manier de prioriteiten die in de actieplannen zijn opgenomen beter gerealiseerd kunnen worden.

In dit kader dienen dan ook uw verklaringen te worden geplaatst m.b.t. de toegang tot gezondheidszorg en de arbeidsmarkt: uit dezelfde informatie blijkt immers dat de Macedonische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion maatregelen neemt om de toegang van Roma tot de gezondheidszorg te bevorderen. Zo organiseerde het Ministerie voor Gezondheid, in samenwerking met publieke gezondheidsinstellingen en ter uitvoering van haar programma "Gezondheid voor Iedereen", mobiele medische centra in gebieden waar vooral Roma wonen. Roma-patiënten kunnen bij deze mobiele centra terecht voor een medisch onderzoek. Dat uw dochter door één specifieke dokter slecht zou geholpen zijn omwille van uw etnie is slechts gebaseerd op een vermoeden en niet op concrete feiten. Uw dochter kreeg medicijnen voorgeschreven, toen die niet hielpen ging u terug, werd ze nog eens onderzocht en zei de dokter dat alles in orde was. Toen u uw dochter de volgende dag naar het ziekenhuis bracht werd zij volgens u pas goed geholpen (CGVS p.14). Uit het loutere feit dat een diagnose moeilijk te stellen is of dat een behandeling niet aanslaat kan echter geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming afgeleid worden.

Tevens neemt de Macedonische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion maatregelen om de toegang van Roma tot de arbeidsmarkt te bevorderen. Zo lanceerde het Arbeidsagentschap van de Republiek Macedonië diverse projecten die betrekking hebben op Roma, waaronder het 'Preparation for Employment Program', waarbij 60% van de erbij betrokken personen tot de Roma-gemeenschap behoorden, en het 'Selfemployment Project by crediting', waaraan 95 Roma deelnamen. Dat u geen job vond in de sector waarvoor u gestudeerd had en door één werkgever werd ontslagen en niet werd uitbetaald voor het geleverde werk (CGVS p.5-6) is niet voldoende ernstig om te ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Bovendien liet u na tegen deze werkgever een klacht in te dienen, naar eigen zeggen omdat Roma in Macedonië geen rechten hebben, hetgeen in de hierboven ontwikkelde vaststellingen stellig wordt ontkracht. Ten slotte, bovenvermelde maatregelen getuigen van een

gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma, in Macedonië. De algemene situatie voor de Roma in Macedonië geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop ik deze beslissing baseer werd als bijlage in het administratieve dossier gevoegd. De door u neergelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen, gezien ze uw identiteit en nationaliteit bevestigen, welke niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit hetgeen volgt. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en artikel 1.2. van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), voert verzoeker, na een theoretische uiteenzetting, aan dat hij voldoet aan de voorwaarden van een vluchteling in de zin van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat uit lezing van het gehoorverslag van 15 maart 2011 en het administratief dossier blijkt dat hij constant onmenselijk werd behandeld en gediscrimineerd omwille van zijn etnische afkomst, zijnde Rom.

In een tweede middel, afgeleid uit een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich bij de motivering van de bestreden beslissing heeft beperkt tot enkel standaardoverwegingen die dermate haaks staan op de materiële en formele motiveringsplicht en het gehoorverslag. Vervolgens overloopt verzoeker de bestreden beslissing en de volgens hem zeer beperkte argumenten erin aangehaald en tracht deze te weerleggen. Tevens stelt verzoeker dat de commissaris-generaal zich baseerde op vage vaststellingen en dat hij verwijst naar het rapport van Civil Rights Defenders van 7 mei 2011 en het rapport van Amnesty International van 2010, waarin volgens verzoeker de situatie van de Roma-gemeenschap, waaronder de veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid die tot op heden in het gedrang is, wordt aangegeven. Deze rapporten tonen verder volgens verzoeker ontegensprekelijk aan dat de Roma-gemeenschap tot op heden niet beschermd is tegen etnisch geïnspireerde incidenten. Zij beschikken niet over bewegingsvrijheid en het onderwijssysteem is voor de RAE-gemeenschappen niet toegankelijk met als gevolg dat in de praktijk de RAE-gemeenschappen laaggeschoold zijn. Meer nog tonen volgens verzoeker voormelde rapporten aan dat de Roma-gemeenschap in Macedonië vaak te kampen heeft met achterstelling op het vlak van gezondheidszorg, arbeid en huisvesting met slechte levensomstandigheden en armoede tot gevolg. De Roma-gemeenschap wordt van hun rechten ontzegd en wordt constant gediscrimineerd. Ook de bescherming van de RAE-gemeenschappen, is volgens verzoeker, door de lokale of internationale autoriteiten nog niet aan de orde. Verzoeker concludeert in zijn tweede middel dat de ontzegging van rechten en de discriminatie van de Roma-gemeenschap van die aard is dat het aanleiding geeft tot een gegronde vrees in de zin van de vluchtelingenconventie en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

In een derde middel, afgeleid uit een schending van artikel 48/4 en artikel 49/3 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat er in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld aan de identiteit van verzoeker en zijn etnische origine. Verzoeker stelt vervolgens dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing beperkt tot het beoordelen van het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c van de vreemdelingenwet, dat verzoeker in Macedonië loopt om te oordelen of de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker dient te worden toegekend. Gezien de ontzegging van rechten en de discriminatie van verzoeker en van de Roma-gemeenschap in Macedonië, schiet de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing tekort vermits hij nagelaten heeft te onderzoeken of er een schending kan zijn van artikel 48/4 § 2 b van de vreemdelingenwet. In het licht van voornoemde documenten kan het volgens verzoeker niet in twijfel worden getrokken dat verzoeker in Macedonië het reële risico loopt om onmenselijk of vernederend behandeld te worden omwille van zijn etnische origine.

Aan het verzoekschrift worden volgende documenten gevoegd: een kopie van de bestreden beslissing, een verzoek gericht aan en een beslissing van het bureau voor juridische bijstand aangaande de aanstelling van een kosteloze advocaat, het rapport van Civil Rights Defenders omtrent de mensenrechten in Macedonië van 7 mei 2011 "*Human Rights in Macedonië*", een rapport van Amnesty International van 3 mei 2011 "*Macedonië: Stop Discrimination against Romani Women en Girls*" en een rapport van Amnesty International "*Amnesty International Report 2010: The state of the world's human rights*".

3.2. Vooreerst merkt de Raad op dat waar verzoeker de schending aanvoert van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze richtlijn zou hebben geschonden.

Nochtans moet het verzoekschrift luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Verzoeker voert enkel de schending van bovenvermelde richtlijn aan zonder evenwel op voldoende en duidelijke wijze een omschrijving te geven van de wijze waarop de regel geschonden werd. Ambtshalve wordt vastgesteld dat dit onderdeel van het middel derhalve onontvankelijk is.

3.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de door verzoeker opgeven redenen om zijn herkomstland te ontvluchten door zijn echtgenote niet ervaren werd als een reden om te vluchten, (ii) er onderlinge discrepanties bestaan tussen de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote, (iii) uit de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote geenszins blijkt dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in hun land van herkomst ondraaglijk wordt, (iv) uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de Macedonische overheid zich nooit heeft ingelaten met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging, (v) het feit dat verzoekers dochter door één specifieke dokter slecht zou geholpen zou zijn omwille van verzoekers etnie, slechts gebaseerd is op een vermoeden en niet op concrete feiten, (vi) het feit dat verzoeker geen job vond in de sector waarvoor hij gestudeerd had en door één werkgever ontslagen is en niet werd uitbetaald voor het geleverde werk, niet voldoende ernstig is om te ressorteren onder de criteria van de vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, (vii) de algemene situatie voor de Roma in Macedonië op zich geen aanleiding geeft tot het hebben van een vrees in de zin van de vluchtelingenconventie en evenmin van aard is dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de door hem neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.

3.4. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 april 2011 (CG nr. 1020419B), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

3.5. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

De Raad merkt vooreerst en in hooforde op dat verzoeker niet de minste poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, ook maar enigszins te ontkrachten. Verzoeker beperkt zich louter tot het herhalen van zijn asielrelaas, het verwijzen naar zijn verklaringen bij het commissariaat-generaal en het tegenspreken van het standpunt van de verwerende partij zonder feiten of elementen aan te brengen die dit standpunt kunnen weerleggen. Tevens verwijst hij naar rapporten van Amnesty International en Civil Rights Defenders.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij duidelijk melding heeft gemaakt van de Roma-organisatie Dendo Vas die verzoeker en zijn familie bij zijn verblijfsvergunning heeft geholpen, merkt de Raad op dat uit het gehoorverslag van 15 maart 2011, pagina 4, blijkt dat verzoeker deze Roma-

organisatie vermeldde toen hij verklaringen aflegde hoe hij en zijn echtgenote elkaar leerden kennen: *“hoe hebt u haar leren kennen? Er waren Romascholen, Romaorganisaties die Romamensen helpen, o.m. met scholen. We hadden die uitstap naar Servië te gaan, om andere scholen die verbonden zijn ook te bezoeken. In die school zag ik haar, ook een Romaschool –hoe heet die Roma organisatie? Die bij ons Dendo Vas, ‘Gegeven Hand’.”* Uit datzelfde gehoorverslag blijkt dat verzoeker duidelijk verklaarde dat hij en zijn echtgenote zich bij deze administratieve procedures niet hebben laten bijstaan door een Roma-informatiecentrum (gehoorverslag dd. 15/03/2011, pg.13).

Uit de lezing van het administratief dossier, meer bepaald de gehoorverslagen van verzoeker en diens echtgenote, blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote inderdaad tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd. Verzoeker kan, zoals hiervoor reeds werd uiteengezet, de vastgestelde tegenstrijdigheid in verband met het al dan niet te zijn bijgestaan door een Roma-organisatie bij de administratieve procedures, niet weerleggen. De overige discrepanties worden door verzoeker niet betwist. Verzoeker betwist evenmin de vaststelling in de bestreden beslissing dat uit zijn verklaringen en die van zijn echtgenote geenszins blijkt dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in hun land van herkomst ondraaglijk wordt; dat het feit dat verzoekers dochter door één specifieke dokter slecht zou geholpen zou zijn omwille van verzoekers etnie, slechts gebaseerd is op een vermoeden en niet op concrete feiten; dat het feit dat verzoeker geen job vond in de sector waarvoor hij gestudeerd had en door één werkgever ontslagen is en niet werd uitbetaald voor het geleverde werk, niet voldoende ernstig is om te ressorteren onder de criteria van de vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het bijgevoegde rapport van 7 mei 2011 van Civil Rights Defenders en het bijgevoegde rapport van Amnesty International en stelt dat deze rapporten aangeven dat de situatie van de Roma-gemeenschap, waaronder de veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid, tot op heden in het gedrang is, merkt de Raad vooreerst op dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn problemen en voor de problemen van zijn vrouw geen of onvoldoende beroep kon/kan doen op de hulp van en/of de bescherming door de in Macedonië aanwezige autoriteiten, hetgeen evenmin betwist wordt door verzoeker. De Raad wijst er nochtans op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. De verwerende partij heeft duidelijk aangetoond dat voor wat betreft de door verzoeker voorgehouden problemen beschermingsmogelijkheden aanwezig zijn in zijn land van herkomst en dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt waarom hij geen beroep heeft gedaan op de hogere autoriteiten bij stilzitten van de lokale, wat zoals hoger gesteld door verzoeker niet wordt weerlegd.

Bovendien moet worden benadrukt dat deze rapporten, om verschillende redenen, geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing of de gevolgtrekking die de commissaris-generaal eraan verbonden heeft. Indien uit deze informatie toegevoegd aan het verzoekschrift inderdaad blijkt dat de algemene situatie voor de minderheden in Macedonië, waaronder de Roma, moeilijk blijft of zelfs zorgwekkend is, is deze algemene situatie niet van die aard om te besluiten dat elke Roma, louter omwille van zijn etnische toebehoren, een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet steeds *in concreto*, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond.

Daar waar de door verzoekers aangehaalde rapporten refereren aan de algemene veiligheidssituatie en de beperkte bewegingsvrijheid in hoofde van etnische minderheden in Macedonië, moet worden vastgesteld dat deze vaststellingen algemeen van aard zijn en zodoende geenszins afbreuk doen aan

de omstandige en meer gedetailleerde informatie toegespitst op het individuele dossier waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Uit de toegevoegde informatie blijkt ook nog dat de Macedonische overheid zich nooit heeft ingelaten met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Macedonische autoriteiten erkennen in toenemende mate de discriminatie van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen (grondwet, Wet op de Bescherming en Bevordering van de Rechten van Etnische Minderheden, The Decade of Roma Inclusion 2005-2015,...) Hoewel dit een werk van lange adem is dat overigens beïnvloed wordt door tal van factoren die het loutere etnische aspect overstijgen (cf. algemene economische malaise, culturele tradities), worden er niettemin concrete resultaten geboekt.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseerde en die zich eveneens in het administratief dossier bevindt, stelt aldus hetzelfde als de door verzoeker bijgebrachte rapporten, namelijk dat Roma in Macedonië inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting wat zich uit in bijvoorbeeld slechte levensomstandigheden en armoede. Maar de Raad stelt vast dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Macedonië concrete resultaten worden geboekt. De Raad benadrukt dat om te oordelen dat artikel 1, A (2), van het vluchtelingenverdrag waarnaar artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst, en artikel 48/5 van dezelfde wet stellen dat het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op zich niet volstaat voor de erkenning van de status van vluchteling doch eveneens de voorwaarde dient vervuld te zijn dat het land van herkomst niet de nodige bescherming kan bieden. Voormeld artikel 48/5, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de bescherming in het algemeen geboden wordt wanneer *in casu* de staat redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging treft onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging vormen, en wanneer de verzoekende partij toegang tot dergelijke bescherming heeft. Hoewel de autoriteiten dus de plicht hebben om hun burgers te beschermen, hebben zij hiertoe geen resultaatsverbintenis. Dat verzoeker een ingeboren wantrouwen zou hebben ten aanzien van de Macedonische autoriteiten en dat dit gevoel is ingegeven doordat verzoeker meent dat de Roma in Macedonië geen rechten hebben en dat als ze iets nodig hebben de autoriteiten hun rechten niet geven, wijzigt niets aan de vaststelling dat verzoeker nooit aangifte heeft gedaan bij de politiediensten of Macedonische autoriteiten en er derhalve door deze diensten geen maatregelen konden getroffen worden. De Raad oordeelt aldus dat de door verzoeker bijgebrachte rapporten geen afbreuk doen aan de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en aan de vaststellingen die door het commissariaat-generaal werden gedaan.

Uit het geheel van de gegevens dat voorhanden is, kan bijgevolg niet worden afgeleid dat er ernstige aanwijzingen zijn waaruit blijkt dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst noch dat hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of wil stellen. Er zijn daarenboven geen gegevens voorhanden dat de situatie in Macedonië van dien aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.6. Tot slot wijst de Raad erop dat de asielaanvraag van verzoeker niet enkel is afgewezen omwille van incoherente verklaringen doch wel in hoofdzaak omdat de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten niet van dien aard zijn dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en omdat hij niet aantoot geen beroep te kunnen doen op de bescherming van de Macedonische autoriteiten.

3.7. Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal te kort schiet aangezien hij nagelaten heeft onderzoek te doen of er in hoofde van verzoeker een schending kan zijn van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en dat de commissaris-generaal zich beperkt tot een stereotiepe overweging van zijn beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoot dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist.

Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende of stereotiep gemotiveerd zou zijn.

De Raad herhaalt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil invoeren enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. De verwerende partij heeft duidelijk aangetoond dat voor wat betreft de door verzoeker voorgehouden problemen beschermingsmogelijkheden aanwezig zijn in zijn land van herkomst en dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt waarom hij geen beroep heeft gedaan op de hogere autoriteiten bij stilzitten van de lokale, wat zoals hoger gesteld door verzoeker niet wordt weerlegd.

De subsidiaire beschermingsstatus kan eveneens worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Macedonië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.9. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. WELLENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS

A. DE SMET